ჟადგა მარხვა სინანულისა,
მოვიდა დღე განაითხვისა,

გურია

ეროვნულ-დემოკრატიული პარტია -
IV დასის რეგიონული გაზეთი

გამოდის 1989 წლის
4 სექტემბრიდან

№2. 10.

ეროვნულ-დემოკრატ-
იული პარტიის
მესვეურები
მხარდაჭერას გამოთქვამენ
მერაბ კოსტავას
ღალიძის გამოს. და
სამძიმარს უცხადებენ
სრულიად საქართველოს.

ბიბლიოთეკა

„რელიგიის ისტორიის“ სწავლებისათვის

„დე, განიცადოს პროგრესი მსოფლიომ და განვითარდეს რამდენიც უნდა, დე, ადამიანური გამოკვლევებისა და ცოდნის დონემ უმაღლეს ზღვარს მიაღწიოს, მაინც ვერავერი შესძლებს ბიბლიის შეცვლას - ბიბლია არის საფუძველი ყოველგვარი განათლებისა და განვითარებისა“.

გ ო ე თ ე

„რელიგიის ისტორიის“ სკოლ[illegible]ში სწავლების აუცილებლობა დღეს უკვე ეჭვს არ იწვევს. მართლაც წარმოუდგენელია ქართველმა კაცმა შესძლოს თავისი ისტორიის და, საერთოდ, კულტურის სწორად გააზრება ქრისტიანობის, როგორც მსოფლმხედველობის გააზრების გარეშე. ქართველთა „ცხოვრება“ ეს ხომ ქრისტიანი ხალხის „ცხოვრებაა“. ქრისტიანობა და საქართველო განუყოფელია. ჩვენი ეროვნული ისტორია, ამ სიტყვის მაღალი და ნამდვილი შინაარსით, ქრისტეს მოძღვრების გავრცელებით იწყება. (ამას რომ ვამბობთ, სულაც არ გვავიწყდება ქრისტიანობამდელი წარსული ჩვენი ქვეყნისა - ვ. ზ.) იგი იყო ძალა, რომელმაც უდიდესი როლი ითამაშა ქა[illegible]ველი ხალხის, როგორც ერის თვი[illegible] მორკვევასა და ჩამოყალიბება[illegible] [illegible]ქრისტიანობამ გააღვიძა ჩვენს[illegible] [illegible]ში მთვლემარე აზრი, რომ იგი განსხვავდება სხვებისაგან, რომ ეკუთვნის „სხვა“ ეთნოსი და „ჩვენ“ ეთნოსი.

ჩვენი ისტორიოს[illegible] ჰაგიული ტრადიცია ქართული ანბანის შექმნას მეფე ფარნავაზს მიაწერს, ყოველ შემთხვევაში, აღიარებს, რომ იგი ქრისტეს შობამდე, წარმართულ ხანაშია შექმნილ[illegible] მაგრამ, სამწუხაროდ, არ მოგვეპოვება ამ ფაქტის დამადასტურებელი დოკუმენტური მასალა. ამას კი ზოგიერთი მეცნიერი იმით ხსნის, თითქოს ძველი კულტურის ნიმუშები ახალ რელიგიას გაენადგურებინოს. მაგრამ ეს ქრისტიანობას არსად არ ჩაუდენია და რაღა საქართველოში აღგვიდა ყოველივეს პირისაგან მიწისა. ამ საკითხთან დაკავშირებით გერონტი ქიქოძე წერდა: „თუ ქრისტიანობას თავისი ისტორიული მისია წარმართული ხელოვნების და მწერლობის ძეგლების სრული განადგურებით დაეწყო, იგი ვიწრო ებრაულ სექტად დარჩებოდა და ვერასოდეს მსოფლიო რელიგიად ვერ გადაიქცეოდა. ქრისტიანობამ წარმართული კულტურა კი არ მოსპო, არამედ გადალახა, ე. ი., ამ კულტურიდან უკუაგდო, რაც მისთვის მიუღებელი ჩანდა და აითვისა, რაც მისთვის აუცილებლად საჭირო იყო („ეტიუდები და პორტრეტები“, 1946).

როგორც ხედავთ, მიზეზი იმისა, რომ წარმართულ ეპოქათა წერილობითმა ძეგლებმა ჩვენამდე არ მოაღწია, სხვაგანაა საძიებელი. ჩვენის ფიქრით, იგი ქრისტიანობამდელი საქართველოს დაბალ ეროვნულ თვითცნობიერებაში დევს, რაც ყოველივე მშობლიურის ნიველირებას, გაუცასურებას ნიშნავდა. ეროვნული თვითცნობიერების, როგორც უკვე ვთქვით, გამოცოცხლება ქართლში ქრისტიანობის გავრცელებასთანაა დაკავშირებული. მანამდე „დამარხულ-დამდაბლებული“ ქართული ენა ლაზარესავით აღდგა და სამწერლობო ენად იქცა. ქართულმა ანბანმაც კუთვნილი ადგილი დაიჭირა. ქრისტიანობამ აზიარა ქართველი ხალხი ს ი ტ ყ ვ ა ს, სიტყვას წიგნიდან წამოსულს და სიტყვას, როგორც უფლის ჰიპოსტასს. გაიხსენეთ „პირველად იყო სიტყვაი და სიტყვაი იგი იყო ღმრთისა თანა და ღმერთი იყო სიტყვაი იგი“ (იოანე. 1:1).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გიორგი მერჩულის ცნობილი ფორმულირება, - „ქართლად ფრიადი ქუეყანაჲ აღირაცხების რომელსაცა შინა ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის და ლოცვაჲ ყოველი აღესრულების", - კარგად გამოხატავს თუ რა ღრმის წილი რგე ამ ქრისტიანობას ერთიანი საქართველოს, ერთიანი ქართული ფსიქოლოგიის, ერთიანი ქართული სულის ჩამოყალიბებაში. და თუ საქართველოს პოლიტიკური მთლიანობის წინა პირობა რელიგიური მთლიანობა სულიერი ერთიანობა იყო, [illegible] უნდა გაგვიკვირდეს [illegible] წლები, რადგან ერთგულებდნენ ასე თავგანწირვით ქრისტეს რჯულს. განა შეიძლება აჰაზიან „სული ამოართვან" და სიცოცხლეც თან არ გამოაყოლონ? ანდა არ შეიძლება ხალხს [illegible] და [illegible] წაართვან [illegible] არ მოკვდეს, არ გადაშენდეს, რადგან სწორედ რელიგიაში [illegible] ერის სული. ამიტომაც მაჰმადიანი დამპყრობლები [illegible] სახელით [illegible] ერით, ხოლო ქრისტე[illegible] [illegible] საქართველოს თავდადების [illegible] იყო. საქართველო ხშირად [illegible] სახელმწიფოებს [illegible] ქვეყანას წარმოადგენდა. თავად მისი სულიერი [illegible] არასოდეს დარღვეულა და [illegible] ქრისტეს მოძღვრებ[illegible] გამოისა. ამიტომაც მივეცით თავს უფლება განგვეცხადებინა, რომ ქართველების ისტორია ქრისტიანი ხალხის ისტორიაა.

„ქართლის ცხოვრებამ" ბევრი [illegible] იცის სამშობლოსათვის თავდადების, მაგრამ თუ სიმართლეს თვალს გავუსწორებთ, უნდა ვაღიაროთ, მოსწავლეთა დიდი ნაწილი ზნეობრივი გმირობის ამ მაგალითებს სათანადოდ ვერ აღიქვამს. ეს, ალბათ, იმიტომ ხდება, რომ ათეისტურ საზოგადოებაში აღზრდილთათვის ძნელი გასაგებია თეისტური საზოგადოების მორალი და იმ [illegible] ადამიანების საქციელი.

ვინ აძლევდა ძალას „ტინადმდგარ" [illegible] ევან დედოფალს? რა თქმა უნდა, რწმენა. რწმენა იმისა, რომ „ნეტარ იყვნენ დევნულნი სიმართლისათვის, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათა" (მათე, 5, 10). რწმენა და მამულისათვის გადახდილ დიდ ბრძოლაში წმიდა ქეთევანის [illegible]ყრდენი უპალი იყო. წინააღმდეგ შემთხვევაში მარცხი გარდუვალი იქნებოდა, [illegible] ნიდან ადამიანი სუსტია და ცოდვით დამძიმებული. ასეთ დროს კი თავის იმედად ყოფნა არ ეგების.

თევდორე კველთელმა, როცა გადაწყვეტილება მიიღო მტრისთვის გზა აებნია, იცოდა სიკვდილით დასჯა არ ასცდებოდა. გმირობის ხიბლი აქაა: შეგნებულად რომ მიაქვს ადამიანს სიცოცხლე სამსხვერპლოზე მოყვასთა გადასარჩენად. ბერი თევდორე ამაღლდა შიშზე, სიკვდილზე და [illegible]ენი ფიქრით, მისთვის წამებისაკენ მიმავალ გზაზე ზნეობრივი საყრდენი იესოს მაგალითი იყო. ახლა ცოტნეს, დედოფალ თამარის თავდადება? შეიძლება მათი ქმედების ბოლომდე გააზრება თვინიერ ქრისტიანულ ეთიკაზე დაყრდნობისა? პასუხი, ალბათ, ნათელია. თუ გვინდა მოსწავლე ახალგაზრდობა ვაზიაროთ ჩვენი ერის სარწმუნოებისათვის ბრძოლით გამოვლილ წარსულს (გავიხსენოთ წმ. ილია მართალი: „ჯვარცმულის ღვთისთვის თვით ჯვარცმულნი [illegible]") უნდა ვასწავლოთ „რელიგიის ისტორია", უნდა ვასწავლოთ ბიბლია.

განა შეიძლება ჩვენი ცოდნა ქრისტიანული რელიგიის შესახებ საეჭვო ღირებულების ათეისტურ წიგნებში ამოკითხული ინფორმაციით ამოიწურებოდეს და იგი ქართული მწერლობის მცოდნედ მოგვიჩნდეს? ჩვენი ლიტერატურა ხომ, როგორც საეკლესიო, ისე საერო, როგორც ძველი, ისე ახალი და უახლესის ნიმუშები, გაჟღენთილია ბიბლიის სულით.

ალბათ, ყველას გვახსოვს, როგორ ჩაგვჩიჩინებდნენ წლების განმავლობაში, თითქოს „ვეფხისტყაოსანს" და მის ავტორს ეკლესია დევნიდა, ვინაიდან რუსთაველი ქრისტიანული რელიგიის დოგმებს უარყოფდა. ამ მტკნარ სიცრუეს, რომელიც გარკვეული პოლიტიკური მიზნების მისაღწევად მონაჭორი უფრო, ვიდრე მეცნიერული აზრი, თაობები იზრდებოდა. „ვეფხისტყაოსანი" არა თუ ეწინააღმდეგება ქრისტიანობას, არამედ უშუალოდ გამომდინარეობს მისგან და დაფუძნებულია ბიბლიაზე. რუსთაველის ღმერთიც ბიბლიური ღმერთია და არა რაღაც აბსტრაქტული „ვეფხისტყაოსანი". ბიბლიით დაცალებულია არა მხოლოდ მსოფლმხედველობრივად, არამედ წმინდა მხატვრული ხერხებითაც [illegible] ადგილი მათეს სახარებიდან: „რა იყვნენ თქუენ შვილ მამისა თქუენისა ზეცათა, რამეთუ მზე მისი აღმოავლს ბოროტთა ზედა და კეთილთა და წვიმს მართალთა ზედა და ცრუთა". (მათე, 5, 45). ალბათ, ყველას გაგახსენდათ უკვდავი სტრიქონები: „ვარდთა და ნეხვთა ვინათგან მზე სწორად მოეფინების".

უხერხულია ვასწავლიდეთ ისეთი ორთოდოქსი ქრისტიანის მოღვაწეობებს, როგორიც დავით გურამიშვილი იყო და მოსწავლეებს სიტყვაც არ ვუთხრათ ქრისტეს მოძღვრების შესახებ. ამის გარეშე ისინი ალბათ ვერ მიხვდებიან, თუ როგორ და რატომ გადაიხრება მშვენიერი უკრაინელი ქალის სახე მაცხოვრის ხატებად. („[illegible]").

უფალი ერთგან ამბობს: „მელთა ხვრელი უჩანს და მფრინველთა ცისათა საყოფელი, ხოლო ძესა კაცისასა არა აქვს, სადა თავი მიიდრიკოს". (მათე, 8. 20). აი, სად იღებს თურმე დასაბამს სულით ობოლი ბარათაშვილის ჩივილი: „სად განისვენოს სულმა, სად მიიდრიკოს თავი". (წერილი მაიკო ორბელიანისადმი).

გალაკტიონის ცნობილი ლექსი „ათი ქალწული", ხომ ბიბლიური იგავის პოეტური ვარიანტია და სხვა მრავალი. რომელი ერთი დავასახელოთ.

ვისაც გოგებაშვილისეული „დედა ენა" გადაუფურცლავს, დამეთანხმება, რომ ამ წიგნში საკმაო ადგილი ეთმობა რელიგიას და ეს არა გვგონია ეპოქისთვის გადახდილი ხარკი იყოს მხოლოდ.

ქართული მწერლობისა და ქრისტიანული რელიგიის ურთიერთობის შესახებ უსასრულოდ შეიძლება მსჯელობა. ასევე ითქმის არქიტექტურასთან, მუსიკასთან და საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სხვა მხარესთან რელიგიის მიმართების შესახებ. არქიტექტურა ვახსენე და ერთი ამბავი მომაგონდა: ერთმა ცნობილმა იაპონელმა ხუროთმოძღვარმა იხილა რა ახლად აგებული ტაძარი, სთქვა: ეს რომ ააგო ნიჭი არ კმარა, დიდი რწმენაა აუცილებელიო. ასევე ითქმის ქართულ ტაძრებზე, ზეატყორცნილი გუმბათებით ზეცას რომ ხევენ. „სვეტიცხოველს", „გელათს", „ჯვარს"... ათეისტი ვერ ააშენებს, ამას დიდი რწმე-

ოთა სახელმწიფოში არ ნიშნავს სარწმუნოების და ღვთის სიყვარულს, არამედ ეკლესიის გამოყენებით, სარწმუნოების წინააღმდეგ ბრძოლის გაძლიერებაზე მიგვითითებს. თუკი ადრე საბჭოთა სისტემა ეწეოდა ეკლესიის ფიზიკურ და მორალურ განადგურებას, მღვდლებს და დიაკვნებს კოლექტივში მიერეკებოდა, დღეს რელიგიასთან ბრძოლის უფრო შინაარსიანი და შორს გამიზნული სურათი იხატება. რელიგიას რაც უფრო ებრძვიან და ანადგურებენ, უფრო ძლიერდება სულიერად. რაც მარქსმა და ენგელსმა, რელიგიის პირველმა მტრებმა, შესანიშნავად იცოდნენ. საბჭოთა სახელმწიფომ „მიაღწია" იმ დონეს, რომ ფიზიკურ განადგურებას თავი დაანება და ეკლესიის სულში დაიწყო ხელების ფათური. ამის მაგალითია ბევრი „ დიდების "ორდენით" დაჯილდოებული ღვთის მსახური „ საბჭოთა კავშირში". ამის მაგალითად, ისიც შეიძლება ჩაითვალოს, რომ კონსტიტუციურად ეკლესია გამოყოფილია სახელმწიფოსაგან თანხის გარეშე. ეკლესიის შემოსავლის 80 % - ზე მეტი მიაქვს სახელმწიფოს, დანარჩენი 20 % -ის ნაწილი კი ძეგლთა დაცვის საზოგადოებას.

გასაკვირი კია, სოციალიზმის მშენებელ უღმერთო სახელმწიფოს რა „ნამუსით" მიაქვს ღვთის მორწმუნე ადამიანის შენაწირი 2 კაპიკი ? ალბათ იმ „ნამუსით" რითაც ანგრევდა ტაძრებს, ახლა კი ისევ იმ „ნამუსით" აშენებენ "საბჭოთა ეკლესიებს" საკუთარი ფარისევლებისთვის.

ზემოთ ჩამოთვლილი არგუმენტები საკმარისია იმისთვის, რომ ნაწილობრივ დავინახოთ საქართველოს სულიერი მდგომარეობა, ჩავუფიქრდეთ თუ რა ჯოჯოხეთში ვიმყოფებით; ჩვენი სულის ხსნისათვის ერთადერთი გზა არსებობს - ქრისტეს სისხლის და ხორცის ზიარება, ზიარების საიდუმლოს არსის და საერთოდ ქრისტიანობის წინაარსის ძირეული შეგნება და არა ფარისევლური, სექტანტური გაგება - ღმერთმა დაგვიფაროს:

ღმერთი იყოს ჩვენი მფარველი:

დავით წულუკიძე:

ინტერვიუ ბიჭიკო ჭეიშვილთან

- ბატონო ბიჭიკო, თქვენ ეძპ-მ დაგავალათ ოზურგეთში მძღოლთა კომიტეტის ჩამოყალიბება. როგორ წარმოგიდგენიათ ეს კომიტეტი და რა ფუნქციები დაეკისრება მას?

- კომიტეტი წარმომიდგენია შემდეგნაირად: პირველ რიგში შემოვიკრიბოთ ისეთი ხალხი, ვისაც ნამდვილად სურს აკეთოს ეროვნული საქმე. მე მინდა მათთან ვისაუბრო სოციალურ მდგომარეობაზეც, იმაზე, თუ როგორია მათი დღევანდელი ცხოვრების პირობები და როგორი იქნება თავისუფალ საქართველოში. ასევე გავამახვილებთ ყურადღებას მათ მუშაობაში არსებულ საჭირბოროტო საკითხებზე.

- როგორც თქვენი საუბრიდან ჩანს, წმინდა პროფესიული საქმის გარდა, კომიტეტი აპირებს ბრძოლას საქართველოს თავისუფლების აღდგენისთვის.

- რა თქმა უნდა, პირველ რიგში მე ვეძებ კონტაქტებს იმ პირებთან, ვისაც ეროვნული საკითხი აწუხებს. გარდა ამისა, კომიტეტი დაიცავს მძღოლთა პიროვნულ უფლებებს. ძლიერი კომიტეტის შექმნა კი სწორედ ამის გარანტია იქნება.

- გაქვთ თუ არა კონტაქტი ოზურგეთის ავტოსატრანსპორტო დაწესებულებებში მყოფ შესაფერის კანდიდატურებთან.

- რა თქმა უნდა, ზოგიერთ დაწესებულებასთან მაქვს დამყარებული გარკვეული კონტაქტები, მალე სხვებიც შემოგვიერთდებიან და იმედი მაქვს უახლოეს მომავალში მთელ სატრანსპორტო ქსელს შევკრავ.

- მოგეხსენებათ, რამდენიმე თვის წინ თბილისში არსებულმა ანალოგიურმა კომიტეტმა გამართა მიტინგი, სადაც განხილულ იქნა, როგორც ეროვნული, ისე წმინდა პროფესიული პრობლემები. აპირებთ თუ არა ამგვარი აქტიური ფორმით ბრძოლას, და თუ აპირებთ, რა ხერხებით?

- რა თქმა უნდა, ვაპირებთ, მაგრამ განსხვავება მათ შორის თითქმის არაფერი იქნება. ბრძოლები მხოლოდ და მხოლოდ მშვიდობიანი ფორმებისა [illegible] ით, რასაც ბრძოლის [illegible] მოიცავს.

- ბატონო ბიჭიკო, ამ კომიტეტს მხოლოდ ოზურგეთის სატრანსპორტო ქსელი ეკუთვნის, თუ მთელი გურიისა?

- რა თქმა უნდა, მთელი გურიისა.

- თქვენ ბრძანეთ, რომ ეძებთ კონტაქტებს პიროვნებებთან, თუ წინააღმდეგი არ იქნებით, მიუთითეთ თქვენი მისამართი მათთვის, ვინც ასევე ეძებს კონტაქტებს ეროვნულ მოძრაობასთან.

- დიდი სიამოვნებით. სამსახურის - საბურავების ქარხანა, სახლის - ოზურგეთი, აღმაშენებლის მე-4 შესახვევი 148.

ესაუბრა მარინა ტოტოჩავა

პაციფიზმის უფლებებისათვის

ადამიანის უფლებების დაცვის პრიორიტეტის აღიარება წარმოადგენს დემოკრატიულ სახელმწიფოს არსებობის ძირითად საფუძველს, ცალკეული პირების ან მთლიანობაში ერის ინტერესებიდან გამომდინარე აქტუალური საკითხების იგნორირება იწვევს სინდისის თავისუფლების დეგრადაციას, არავითარი გამართლება არ გააჩნია იმ სახელმწიფოს, სადაც პოლიტიკური, ეკონომიკური და სოციალური თვალსაზრისით უგულებელყოფილია ადამიანის უფლებების დაცვის პრიორიტეტი:

1919 წლის 4 იანვარს საბჭოთა რუსეთის მიერ მიღებულ იქნა დეკრეტი, რომელიც წვევამდელებს უფლებას აძლევდა, რწმენის საფუძვლებიდან გამომდინარე ური განცხადებინათ სამხედრო ბეგარაზე, სახალხო სასამართლოს უფლებამოსილებას წარმოადგენდა სამხედრო ბეგარის შეცვლა, (დადგენილი დროით და წვევამდელის არჩევით) ინფექციურ საავადმყოფოებში სანიტარული სამსახურით ან სხვა საზოგადოებრივად სასარგებლო სამუშაოთი: დეკრეტი ხელმოწერილია ლენინის და ფოტიევას მიერ: 30-იანი წლების შუა პერიოდში „პაციფიზმის უფლებები" უგულებელყოფილ იქნა:

სსრკ კონსტიტუციით საბჭოთა მოქალაქეს გარანტირებული აქვს სინდისის თავისუფლება. ამიტომ იმ პირების დასჯა, რომლებიც უარს აცხადებენ სავალდებულო სამხედრო ბეგარაზე, სინდისის თავისუფლების და რწმენის საფუძვლებიდან გამომდინარე, მიგვაჩნია ანტიჰუმანურ, ანტიდემოკრატიულ და ადამიანის უფლებების შემლახველ ღონისძიებად.

დასავლეთ ევროპის მრავალ სახელმწიფოში დიდი ხანია არსებობს ალტერნატიული სამსახური (საფრანგეთი, ავსტრია, ნიდერლანდები, დანია, შვედეთი, ფინეთი, ბელგია, გფრ, ნორვეგია). უკანასკნელი 20-ი წლის განმავლობაში ეს საკითხი აქტუალურია ევროპის პარლამენტში, რომელმაც 1983 წელს მიიღო რეზოლუცია მოწოდებით ევროპის ყველა სახელმწიფოსადმი, სცნონ უარი სამხედრო ბეგარაზე და შემოიღონ ალტერნატიული სამოქალაქო სამსახური. პარალელურად ევროპის საბჭომ 1967-1977 წლებში და საბოლოოდ 1987 წლის იანვარში შეიმუშავა რეკომენდაციები, რომლის დაცვა აუცილებელია სამხედრო ბეგარაზე უარის თქმის შემთხვევაში. ეს რეკომენდაციები ეხება მხოლოდ იმ სახელმწიფოებს, სადაც შემოღებულია სავალდებულო სამხედრო ბეგარა. სახელმწიფოებში სადაც სამხედრო საკითხი ნებაყოფლობითია (ინგლისი, ირლანდია - ევროპაში, სულ მსოფლიოში 73 ქვეყანა) ალტერნატიული სამსახური არ არსებობს.

ალტერნატიული სამსახური უნდა იყოს სამოქალაქო და საზოგადოებისათვის სასარგებლო. ამავე დროს სამოქალაქო ალტერნატიულ სამსახურთან ერთად სახელმწიფოს შეუძლია შესთავაზოს უიარაღო სამხედრო სამსახური იმ პირებს, რომლებიც უარს ამბობენ სამხედრო ბეგარაზე იარაღის ტარების თვალსაზრისით. ალტერნატიული სამსახური არ უნდა ატარებდეს დამსჯელ ხასიათს და არ უნდა წარმოადგენდეს მიზეზს პოლიტიკური, სოციალური და სხვაგვარი დისკრიმინაციისათვის. მაგალითად: გფრ-ში სამხედრო ბეგარაზე უარის თქმის უფლება გარანტირებულია კონსტიტუციით ჯერ კიდევ 1949 წლიდან. დღეისათვის 65 ათასი წვევამდელი გადის ალტერნატიულ სამსახურს. გფრ-ში სამხედრო სამსახურის ხანგრძლივობაა თხუთმეტი თვე, ხოლო ალტერნატიული სამსახურის ოცი თვე. ანალოგიური ხასიათისაა 1987 წელს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის, ადამიანის უფლებების დაცვის კომისიის მიერ მიღებული რეზოლუცია, რომელიც ცნობილი იქნა ადამიანის უფლებების საყოველთაო დეკლარაციით და საერთაშორისო პაქტით მოქალაქეობრივი და პოლიტიკური უფლებების შესახებ.

გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის, ევროპის პარლამენტის და ევროპის საბჭოს რეზოლუციებიდან და რეკომენდაციებიდან გამომდინარე ვთვლით:

1) ცნობილ იქნას „პაციფიზმის უფლებები“ (უარის თქმა სამხედრო ბეგარაზე სინდისის და რწმენის თავისუფლების თვალსაზრისით).

2) განთავისუფლებულ იქნას სამხედრო ბეგარაზე უარის თქმასთან დაკავშირებით მსჯავრდებული პირები (პირველი პუნქტიდან გამომდინარე).

3) შეიქმნას ალტერნატიული სამოქალაქო სამსახური, რომელიც იქნება „პაციფიზმის უფლების“ დაცვის გარანტია.

4) შეიქმნას ერთობლივი სამოქალაქო და რელიგიური კომისია, რომლის კომპეტენციაში შევა „პაციფიზმის უფლებებით“ სარგებლობის მინიჭების განსაზღვრა.

ალტერნატიული სამსახურისათვის შესაბამის სფეროებად მიგვაჩნია: კულტურულ-ეკონომიკური ურთიერთობანი საზღვარგარეთის ქვეყნებთან, სანიტარული სამსახური ინფექციურ საავადმყოფოებში, ხანდაზმულთა და უპატრონო ბავშვთა სახლებში, ბუნებისა და ძეგლთა დაცვის სფეროები.- რომელთა ხანგრძლივობა განსაზღვრული უნდა იყოს კანონის ძალით.

ბექან თავართქილაძე

ერთი პუბლიკაციის გამო

„მოლოდიოჟ გრუზიის“ 26.08.89. წლის №100 გაზეთში გამოქვეყნდა ედპ-ის მთავარი კომიტეტის თავმჯდომარის გ. ჭანტურიას შესანიშნავი წერილი, რომელმაც საქმის ერთობაში ჩარეული ადამიანების მოწონება დაიმსახურა. ამავე გაზეთის 110 ნომერში (19.09.89.) გამოქვეყნდა ვ. კრივოხიჟინის (სკკპ წევრი 1970 წლიდან) სტატია. ამ სტატიის გაცნობის შემდეგ აშკარად ჩანს სკკპ-ის აპოლიტიკური პაროვნებებით დაკომპლექტებული ფაქტი. ვ. კრივოხიჟინი სარგებლობს „პრესის თავისუფლებით“ და ეწევა აშკარა ბრძოლას ქართველი ხალხის ინტერესების წინააღმდეგ. ის აღნიშნავს, რომ ედპ-ის უახლოეს მიზანს წარმოადგენს პოლიტიკური დამოუკიდებლობის აღდგენა, ესეიგი საბჭოთა კავშირის შემადგენლობიდან გამოყოფა. აქვე ის ეხება სოციალურ და ეკონომიკურ საკითხებს და დაბეჯითებით ამბობს: „თითოეულს ესმის, რომ მხოლოდ საბჭოთა კავშირის შემადგენლობაში შეიძლება ამ საკითხების წარმატებით გადაჭრა“. ვ. კრივოხიჟინი სიამაყის გრძნობით აცხადებს, რომ კომუნისტურ პარტიას შესწევს ძალა საკუთარი შეცდომების აღიარებისათვის არა მარტო განვლილ წლებში, არამედ გარდაქმნის ეპოქაშიც. სტატიის ავტორის აზრით კომ. პარტია არის ერთადერთი პოლიტიკური ძალა, რომელსაც ძალუძს ქვეყნის კრიზისიდან გამოყვანა.

ნება გვიბოძეთ და ჩვენი აზრიც მოისმინეთ: კომ. პარტიამ აღიარა „შეცდომები“ 1921, 1924, 1937, 1951-52, 1956, 1961, 1968, 1978 და ბოლოს 1989 წელს. მაგრამ ყოველივე ეს არ წარმოადგენს შეცდომებს, ეს არის ბოროტებაა! ესაა ჯანაშაული მთელი კაცობრიობის წინაშე!

კომ. პარტიას არ გააჩნია არავითარი მორალური და იურიდიული უფლება წარმოადგენდეს მმართველ პარტიას, არა მარტო საქართველოს ტერიტორიაზე, არამედ მთელ „საბჭოთა ტერიტორიაზე“. ყოველივე აქედან გამომდინარე ედპ-ის პოზიცია კომ. პარტიასთან დამოკიდებულებაში მიგვაჩნია, როგორც მორალურად, ასევე პოლიტიკურად გამართლებული.

ვ. კრივოხიჟინის აღშფოთებას იწვევს ედპ-ის დამოკიდებულება საბჭოთა არჩევნებთან დაკავშირებით.

სწორედ მიგვაჩნია რა, საბჭოთა არჩევნები ყოვლად ანტიდემოკრატიულად, ჩვენ მოვუწოდებთ აქტიური ბოიკოტისაკენ საქართველოში მცხოვრებ ყველა პატიოსან ადამიანს. კომ. პარტიას არ სურს დათმოს მონოპოლიური მდგომარეობა. ის არ აძლევს არცერთ პოლიტიკურ ორგანიზაციას უფლებას, პოლიტიკური პარტიის სახელით არჩევნებში მონაწილეობისათვის. ყოვე-

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნა სჭირდება.

„შესანიშნავია რელიგიური მუსიკა, მაგრამ შესანიშნავია არა რელიგია, მუსიკა" – უთქვამს ფოიერბახს. შეგვიძლია ფილოსოფოსს თუ ვერ დავეთანხმებით. აბა გამოაცალეთ რელიგიური საზრდო ქართულ საგალობლებს და რა დაგვრჩება?

მეტსაც ვიტყვით, იქ სადაც რელიგია არაა, არა თუ მუსიკა, საერთოდ ხელოვნება ზარალდება. ვინაიდან მუსიკის, ხელოვნების შესწავლისა და ზემოქმედების ობიექტი ადამიანის სულია. სული კი რელიგიური კატეგორია გახლავთ". (ა. ბაქრაძე).

მსჯელობის გაგრძელება ალბათ კიდევ შეიძლებოდა, მაგრამ რადგანაც ამ საგაზეთო წერილის ამოცანა არ გახლავთ პრობლემის მთელი სიღრმით გამოკვლევა, აქ შევჩერდებით. უბრალოდ, ჩვენ ერთხელ კიდევ შევახსენეთ საზოგადოებას, თუ რა დიდი როლი შეასრულა ჩვენს ისტორიასა და კულტურაში ქრისტიანულმა რელიგიამ, და რომ მოსწავლემ სრული წარმოდგენა იქონიოს საქართველოს ისტორიაზე, ლიტერატურაზე, ხელოვნებაზე და საერთოდ საკაცობრიო კულტურაზე. იგი გარკვეული უნდა იყოს ქრისტეს მოძღვრებაში. ეს კი მაშინ მიიღწევა, როდესაც სკოლებში ვასწავლით „რელიგიის ისტორიას", ვასწავლით ბიბლიას.

ვახტანგ ზენაიშვილი

ღია წერილი გიზო დოლიძეს

ინტერვიუში პარტიის მდივანი აღნიშნავს, რომ „ძველი სანქციით" კრებას ვეღარ ჩაატარებ, კომუნისტს სათქმელს ვერ გადააბრუნებინებ, ვერც „შენს კანდიდატურას" მოახვევ თავზეო..." გეყურებათ, ბატონო გიზო, ისე ლაპარაკობთ, თითქოს პარტიული კრება მარტო „ძველ დროში" ტარდებოდა ან და მარტო თქვენ ესწრებოდეთ მათ, და... თუ გამოცოცხლებაა (გამოღვიძებაა, როგორც თქვენ ამბობთ) თქვენს ირგვლივ, ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ უკვე შეუძლებელია სადუკეველობა და თქვენ ფარისევლობაში გადახვედით. ახლა კი ზოგიერთისათვის ძნელია გარჩევა ჭეშმარიტი პატრიოტისა – ცრუ პატრიოტისაგან, ჭეშმარიტი გზისა, ყალბი, ფარისევლური გზისგან. „არ გათეთრდების ყორანი, რაც უნდა ხეხო ქვიშითა", ეს მართლა თქვენზეა (კომპარტიაზე) ნათქვამი. რა ვუყოთ, რომ ყორანი შავია, სავალდებულოა წითელი იყოს? კარგით, გავაგრძელოთ. შემდეგ მდივანი ამბობს: „მე პირადად შეცდომად მიმაჩნია პარტიის ისტორიის ასე განქიქება, მდგომარეობის ისე წარმოდგენა, თითქოს სამოცდაათი წლის მანძილზე არაფერი შეგვიქმნია ღირებულიო", საინტერესო იქნებოდა დაგესახელებინათ „ღირებულში" რას გულისხმობთ? შეიძლება „ინგურჰესს" ან იქნებ ბაიკალ-ამურის მაგისტრალს? შეიძლება არალის ზღვის „ანექსიას" ან იქნებ იმ საპყრობილეებს, რომელიც ბრწყინვალედ აითვისეს ჰიტლერელებმა, უფრო გვიან კი გინესების წიგნში მოხვდა. გასაგებია! თქვენ ამას იმიტომ ამბობთ, რომ ამასვე ამბობდა თქვენი პარტიის ლიდერი გორბაჩოვი „XIX პარტკონფერენციად" წოდებულ სპექტაკლის დროს. გამიგონია, „მელამ კუდი მოწმედ დაიყენაო", მაგრამ კუდმა მელია? – პირველად მესმის! უფრო ქვემოთ დასძენთ, „პარტიიდან სახელგატეხილი პიროვნებები უნდა გაირიცხონო". რომელ სახელგატეხილებზეა საუბარი, რატომ არ ასახელებთ? როცა თქვენი თქმით ასეთები ზემდგომ ორგანოებშიცაა. მე კი მგონია, რომ თვით კომპარტიაა სახელგატეხილი. თქვენ ამბობთ, „ადრე მიძინებულივით ვიყავითო", მე კი გირჩევთ, მასეთ საუბარს, ძველებურად ძილი გირჩევნოდეთ, რადგან ჯერ კარგად ვერ ხართ გამოღვიძებული. საერთოდ ამ სტატიის წაკითხვის შემდეგ ასეთი აზრი დამებადა (ღმერთო, მაპატიე და შემინდე!) თითქოს თქვენ და თქვენისთანებს აკვანში გეძინათ და პატიაშვილი ართახებგადაკრული აქეთ-იქით გაქანებდათ, აქაოდა, გიზომ და მისთანებმა არ გაიღვიძონ, თორემ საქართველოს დამოუკიდებელს გახდიანო. პატიაშვილმა ჩათვლიმა, აკვანი გადაბრუნდა და თქვენც (თქვენისთანებმაც) ცალი თვალი გაახილეთ, მაგრამ რომ არ მოგესწროთ მეორე თვალის გახელა, აკვანს იმწამსვე ეცნენ გუმბარიძე, შევარდნაძე და ჩერქეზია. პირველმა იავნანა დაიწყო ინტერნაციონალის ნაცვლად, მეორემ და მესამემ კონცერტულ ჩოხებში გამოწყობილმა [illegible] ხორუმი. თქვენც (და თქვენისთანებმაც) განაგრძეთ ძილი.

შემდგომში თქვენ, უკვე „სხდომის" სახელით ამბობთ: „კალიების ერთადერთი [illegible] გზა არ არისო". კი, მაგრამ, ბატონო გიზო, პატარაობისას ზღაპრები არ წაგიკითხავთ? არ გიკითხავდნენ? თუ გიკითხავდნენ, მაშინ ითხარით, მოჯადოებულ რომის აგდებენ სახლიდან? – რიცა არ ემსახურება ბოროტ ბატონს. კონკრეტულად? – ა, ბატონო პოლონეთი, ყველა ჯურის ადამიანისათვის, განურჩევლად სქესისა, ასაკისა და ეროვნებისა, ადვილად მისახვედრია, თუ განუწყვეტელმა გაფიცვებმა რა დღეში ჩააგდო დიქტატორული რეჟიმი. თუ ეკონომიკურმა კრიზისმა, როგორ გადაინაცვლა პოლიტიკურში. ეკონომიკის, ციან ეკონომიკის პარალიზებამ გამოიწვია ის ცალკეული რიგი დათმობები, რომელზედაც კომპარტია მიდის პოლონეთში.

და ბოლოს მე მინდა ჩემი წერილი მ. ლებანიძის სტროფით დავამთავრო.

.... ფრთხილად
ფერს იცვლის მელი,
გრძნობს რა დროისას მათრახს,
მაგრამ სცნობს უძალ ხალხი,
წუთში „გარდაქმნილ"
ჩათლახს..."

(„ცისკარი" №6, 1989)

ლადო მენაბდე

სექტა

სექტა ლათინური სიტყვაა და ნიშნავს სკოლას. ბუდიზმში, ისლამში, იუდაიზმში, ქრისტიანობ-

ასა და სხვა რელიგიებში გაბატონებული მიმართულებიდან გამოყოფილი და მის მიმართ ოპოზიციურად განწყობილი სხვადასხვა რელიგიური ჯგუფების, თემებისა და გაერთიანებების საერთო სახელწოდებაა.

რუსეთში სექტას წინ უძღოდა ანტიფეოდალური, ერეტიკული მოძრაობა XIV-XVI საუკუნეებში. XVII საუკუნის მიწურულს ჩნდება ქრისტეს მოწამეთა სექტა. ამ სექტას ახასიათებდა მკაცრი ასკეტიზმი და მისტიკურ-ექსტაზირებული კულტი. ქრისტეს მოწამეთა უკიდურეს ფრთად XVII საუკუნის ბოლოს წარმოქმნილი სკოპცების (საჭურისების) სექტა გვევლინება. XVIII საუკუნის 60-იან წლებში გაჩნდნენ სექტები - დუხობორები და მალაკნები; XIX საუკუნის 80-იან წლებში - ადვენტიზმი. 1917 წლის ოქტომბრის გადატრიალებამდე რუსეთში მილიონამდე ადამიანი იყო სხვადასხვა სექტებში გაერთიანებული, ყოველი მათგანი ეწინააღმდეგებოდა კოლექტივიზაციასა და, საერთოდ, ბოლშევიკური სახელმწიფოს მიერ გატარებულ სხვა ღონისძიებებს.

სექტების შექმნა საქართველოში დაკავშირებული იყო მეფის მთავრობის მიერ ამიერკავკასიის კოლონიზაციის პოლიტიკასთან. 1817 წელს საქართველოში გერმანელ კოლონისტთა შორის იყვნენ სექტანტი-სეპარატისტები. 1840 წლიდან მათ საქართველოში მცხოვრებ სომხებს შორის გაავრცელეს ევანგელისტობა. - სახარებისეული სექტა - და „სომხური სახარებისეული საზოგადოება დააარსეს. 1820 წელს კავკასიის ჯარის ნაწილებში აღმოჩნდა საჭურისების (სკოპცების) სექტა, რომლებიც სიღნაღის მარანში დაასახლეს (ახლანდელი სამტრედიის რაიონი). შემდგომში მათი ნაწილი და ახლადშემოგზავნილი საჭურისები მიმდებარე სოფლებში - კოდორსა და ოპირშიც დასახლდნენ. 1865 წელს საჭურისები სამსახურიდან დაითხოვეს და სხვადასხვა სამუშაოს შესასრულებლად ქუთაისში დაასახლეს. 1830-50-იან წლებში რუსმა იმპერიალისტებმა გასაგები მიზეზების გამო საქართველოში კიდევ ათიათასი სექტანტი ჩამოასახლეს. (ესენი და აგრეთვე შემდეგში აქ ჩამოსახლებული სექტანტები ის ხალხია, ვინც რუსეთის წმინდა სინოდმა დასწყევლა და თავისი ფარგლებიდან გააძევა). 1867 წელს გერმანელმა კოლონისტებმა საქართველოში გაავრცელეს ბაპტიზმი. XIX საუკუნის 90-წლებში საქართველოში გაჩნდნენ იეღოველების, შტუნდისტების, შალოპუტების, პაწკოველებისა და სხვა სექტების მიმდევრები, ხოლო 1908 წელს გამოჩნდნენ ევანგელისტებიც. რუსეთში სამხედრო სამსახურის დროს ბაპტისტად მონათლულმა ი. კანდელაკმა 1919 წელს თბილისში ჩამოსვლისთანავე დააარსა ბაპტისტთა ქართული ჯგუფი. შემდგომში ბაპტისტებმა მოახერხეს ქართველების მეტად უმნიშვნელო ნაწილის საკუთარი გავლენის ქვეშ მოქცევა. ორმოცდაათიანელთა, იეღოველთა და მეშვიდე დღის ადვენტისტთა სექტების მიმდევრები საქართველოში დიდი „სამამულო ომის" დროს სსრკ-ის ევროპული ნაწილიდან ევაკუირებულ მოსახლეობას შეადგენს. ასე რომ, სამწუხაროდ, სექტები დღესაც არსებობენ საქართველოში, მათ შორის, ოზურგეთსა და ლანჩხუთშიაც.

ლადო მენაბდე

ერთადერთი ხსნა „ზიარებაა"

თუ დავაკვირდებით ჩვენს დღევანდელ ყოფას, აშკარად დავინახავთ რა გასაჭირშიც ვართ ჩავარდნილნი, „კაცმა ჭირი მალოს, ჭირმა თავი არ დამალოს". როცა ცნება ქართველი - მორწმუნეს ნიშნავდა, ერი სულიერად ძლიერი იყო. მაგრამ მორწმუნეც არის და მორწმუნეც. ღვთისმოსავი ადამიანი არის ბედნიერი, თავის სულიერ სამყაროში არსებული პირადი სიძნელეების გარდა, ის სხვისი საწუხრითაც შეწუხებული, ქრისტესმიერი სიყვარულით შეჰყურებს და ანს ყოველგვარ ტკივილს.

ჩვენი ეპოქის კატაკლიზმების პერიოდში, დაკნინდა პიროვნების სულიერი დონე. 70 წლის ათეისტურ სახელმწიფოში მომუშავე „კონვეირულმა" სისტემამ, გამოჭედა რჯულისა და სამშობლოს გამყიდველი „იუდები". - მაგრამ ... კლები ბრალი, ქართველი კაცის სულიერ დეფორმაციაში, მიუძღვის „ერთმორწმუნე" მეფის რუსეთს. რუსეთის მოქნილმა პოლიტიკამ ძლიერ მოხერხებულად გამოიყენა წმინდა ეკლესია და ამოეფარა მას, რის წიგნითაც ის ჩადიოდა ენით აუწერელ ბოროტებას ქართველი ხალხის დასამორჩილებლად. (ამის ფაქტები, როგორც მოგეხსენებათ, უამრავი არსებობს რუსი ეგზარხოსების პერიოდში).

მტრის დასამარცხებლად ნაცადი ხერხია, ერის სულიერი გადაგვარება, რაც წარმატებით მოახერხა რუსეთმა 200 წლის ისტორიის მანძილზე. შედეგი სახეზე გვაქვს - საქართველოში გამეფებული ინდიფერენტულობა და სკეფსისი სარწმუნოების, კულტურის და ცივილიზაციის მიმართ (განსაკუთრებით იგრძნობა პერიფერიებში, თუ მხედველობაში არ მივიღებთ გამონაკლისებს).

როგორც ცნობილია, სოციალისტური სახელმწიფოს შინაგანი სტრუქტურა აგებულია ათეიზმზე, რელიგიის, ეროვნულობის, დემოკრატიის, სახელმწიფოს, ღვთისგან ბოძებული შემოქმედების უარყოფაზე, პროლეტარიატის დიქტატურაზე და სხვა ასეთ აბსურდულ იდეებზე.

მარქსისა და ენგელსის პირდაპირი ხაზის გამგრძელებლები იყვნენ ლენინი და სტალინი. როგორც სტალინისა და სოციალიზმის დაშორება არ არ შეიძლება ერთმანეთისაგან, ისე არ შეიძლება სტალინის, ლენინის, მარქსის და ენგელსის გამიჯვნა, ისინი ერთიანი„ ხეზე ხის ხენეშ ნაყოფს" წარმოადგენენ. ამიტომ ვეძებთ ამ ხის ახალ ტოტებზე სად ნაყოფს (მხედველობაში მაქვს სამჭოთა სოციალისტური იერარქია).

რადგანაც სოციალიზმი თავისი შინაარსით რელიგიის უარყოფას გულისხმობს, აქედან გამომდინარე, რელიგიის დევნის შეწყვეტა საზ-

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლივე ამის მიღმა არჩევნებში პირწმინდა დამარცხების შიში იფარება. მათ გამოცდილება უკვე გააჩნიათ პოლონეთის მაგალითზე (მიუხედ ვად იმისა, რომ პოლონეთში მრავალპარტიული არჩევნების ნაცვლად, თავისუფალი არჩევნების მხოლოდ პროცენტი დაუშვეს).

ჩვენ გაგვაჩნია საბჭოთა არჩევნების ალტერნატივა. ალტერნატიული არჩევნები გულისხმობს მრავალპარტიულ არჩევნებს. არჩევნები მოეწყობა საქართველოს ტერიტორიაზე. მონაწილეობას მიიღებენ პოლიტიკური ორგანიზაციები. აგრეთვე, ის პატიოსანი ადამიანები, რომლებიც არ ეკუთვნიან არცერთ პოლიტიკურ ორგანიზაციას, მაგრამ სარგებლობენ ავტორიტეტით ადგილობრივ მოსახლეობაში. ეს არის ჭეშმარიტი დემოკრატიის, მრავალპარტიული სისტემის და პარლამენტის არსებობის საფუძველი. ზემოთ ჩამოთვლილის გვერდით საბჭოთა არჩევნების პროპაგანდა მიგვაჩნია ღვთაგმობის ცალკე ტოლფასად.

ვერ მოირგო გარდაქმნის ნიღაბი საბჭოთა იმპერიამ, ვერ მოირგო ვ. კრივოხიჟინმაც. სტატიაში მან აშკარად გამოავლინა, როგორც საკუთარი, ასევე იმ პარტიის ანტიჰუმანური, ანტიდემოკრატიული პოზიცია, რომლის წარმომადგენელიც თავად ბრძანდება. ის ცდილობს ედპ-იას დაგვაბრალოს, (მომავალში) „ძლიერი ხელის რკინისებური დისციპლინის" მოთხოვნა. ამავე დროს ის ამბობს: „რას მოგვიტანს ეს გზა (ყურადღება გამახვილებულია გაფიცვებზე, დემონსტრაციებზე, მიტინგებზე, ირონიულ დაუმორჩილებლობაზე) არ არის ძნელი გასაგები. ანალოგიური აქციების სავალალო შედეგები რესპუბლიკას წელს დაუჯდა დიდი თანხა, ხოლო დაღუპული ადამიანები შეფასებას არ ექვემდებარება".

ხედავთ!!! როგორ თამამად ეთამაშება ვ. კრივოხიჟინი საქართველოს თავისუფლებისათვის დაღუპულთ და ამავე დროს სრულიად არ გრძნობს სინდისის ქ[illegible] იმ წვლილს რაც სხვებთან ერთად მანაც უნდა გაიზიაროს, იმყოფება რა იმ პარტიის წევრად, რომელმაც 9 აპრილის დანაშაული ჩაიდინა.

9 აპრილის დანაშაულის ჩამდენ პარტიასთან ჩვენ ვერ ვითანამშრომლებთ. ჩვენ დღეს ჩავდგებით ფარად ხალხსა და კომ. პარტიას შორის. ჩვენ გვაქვს ერის მხარდამჭერის იმედი, რომელიც ღვთიდღე იზრდება. ჩვენ გვაქვს იმედი საბჭოთა იმპერიაში „გაერთიანებულ" თავისუფლებისათვის მებრძოლ ყველა ჩაგრული ხალხის კონსოლიდაციის.

ეს არის გზა, რომელიც გამოგვიყვანს კრიზისიდან. ეს არის საშუალება, რომელიც თავიდან აგვაცილებს, ანალოგიური „შეცდომების" დაშვებას მომავალში. „შეცდომების" რომელიც მილიონობით ადამიანის სისხლად ფასობს. ეს არის გზა, რომელიც საბჭოთა დიქტატურას, თავისუფალ, დემოკრატიულ სახელმწიფოებად გადააქცევს!

ბექან თავართქილაძე

ინფორმაცია

1989 წლის 7 სექტემბერს ქ. ოზურგეთში მოეწყო ეროვნულ-დემოკრატიული პარტია - IV თასის ბათუმის, ლანჩხუთისა და ადგილობრივი კომიტეტების წარმომადგენელთა შეხვედრა. განხილულ იქნა ორგანიზაციული საკითხები. კრების გადაწყვეტილებით შეიქმნა ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის გურია-აჭარის ბიურო. ბიუროს შემადგენლობაში შევიდნენ:

ბიძინა აფხაზავა -------- ბათუმი, რუსთაველის 41, ტელ. 3-83-40
ვახტანგ ზენაიშვილი ----- ლანჩხუთი, გვიმბალაური, ტელ. 39-96
ბექან თავართქილაძე ----- თბილისი
მერაბ კოპალეტაძე -------- ბათუმი, ჭიჭინაძის 15, ტელ. 3-38 40
მერაბ სადლობელაშვილი --- ოზურგეთი, ასკანა
მერაბ ფირცხალაიშვილი --- ლანჩხუთი, შუხუთი
გურამ ჩახვაძე ---------- თბილისი

კრებას ესწრებოდნენ წმინდა ილია მართლისა და ექვთიმე თაყაიშვილის საზოგადოების წარმომადგენლები.

1989 წლის სექტემბერში ლანჩხუთსა და ოზურგეთში არსებული ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ქვეკომიტეტებისაგან შეიქმნა ერთიანი გურიის კომიტეტი. მის შემადგენლობაში შევიდნენ:

გია დობორჯგინიძე -------- ოზურგეთი, ბაილეთი
ვახტანგ ზენაიშვილი ----- ლანჩხუთი, გვიმბალაური, ტელ. 39-96
ბექან თავართქილაძე ----- [illegible]ილისი
სოსო კვაჭაძე ----------- ლანჩხუთი, ლენინის 167
მერაბ სადლობელაშვილი --- ოზურგეთი, ასკანა
მერაბ ფირცხალაიშვილი --- ლანჩხუთი, შუხუთი
გიგლა ჭელიძე ------------ ოზურგეთი, ლიხაური

* * *

შემოქმედის ქაცხოურის საზოგადოების ეკლესია დაახლოებით ორი საუკუნეს ითვლის. ჩვენმა წინაპრებმა რწმენის და სისხლის ფასად დღემდე ურღვევლად შემოგვინახეს ეს წმინდა ტაძარი. საუკუნეების ქარცეცხლში გამოვლილი და ღვთის წყალობით გადარჩენილი ეკლესიას დღეს საფრთხე ემუქრება. ყოველივე ამის განცხადების საბაბს გვაძლევს ხალხის ძიერ დამახინჯებულად ჩატარებული რიტუალი, რაც რელიგიური კულტურის უკიდურესად დაბალ დონეზე მეტყველებს. ეკლესია გვაწვდის კოდელდღიურ სულიერ საზრდოს. რაც ადამიანს უნდა, გაიშვიათებული ეკლესიურობის გამო, ადამიანი ვერ აღიქვამს რიტუალის შინაარსს. მხედველობაში გვაქვს ღვთისმშობლობის დღესასწაული.

სამწუხაროდ, ისეთი ფაქტები, როგორიცაა კედლებზე სახელების მოწერება, ნაკურთხი სანთლის და-

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გაერთიან თომაშვილის ლანჩულა, თით-ქმის ეკლესიაში წაყვანა, ღვთ-ის სახლის დაპატარავება, ხოლო ამ ძარღვ შემოქმედის ჩამარხვა, არამედ სხვის ტერიტორიაზე არსე-ბულ სხვა ეკლესიებშიც. ეს არა ძალით ოის კუთ, არამედ სულიერი წარმოდგენით ერქმეს მაცხოვრის სახლს. ამჯერ მოვიყვანთ დავით წინასწარმეტყველის სიტყვებს: „კაცი პატივსა შინა იყო და არა გულ'ა ხმა-ეყო, შედარება იგი პირუტყვთა უგუნურთა და მიემსგავ-სა მათ".

რედკოლეგია

მიმდინარე წლის 9 სექტემბერს ლანჩხუთის რაიონს ეწვია სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, უწმინდესი და უნეტარესი ილია II.

პირველად კარ მოინახულა ყინ-ჩი ის ღვთიათი მონასტერი, სადაც წარკითხა ლოცვები. წმიდა ...-ასვენია ნათლისის სიღრმით. ნათ-... მიიღეს აქ ჩამოსახლებულმა თურქებისაც, რაც, რა თქმა უნდა, ორმაგად სახარელი ფაქტი იყო.

საღამოს 5 საათზე რაიონის ... ახლებმა უწმინდესსა და უნეტარესს რაიონო სახლში შეხვდნენ ... სადაც ილია II ვრცელი სიტყვა წარმოთქვა.

მეორე დღეს საქართველოს პატრიარქი ძე აისს გაემგზავრა.

ტირაჟი 3000 ც.

ფასი 2 მან.

1989 წლის 14 სექტემბერს მოეწყო ოზურგეთის საზოგადოებრიობის შეხვედრა მ. კოსტავასთან, თ. ჩხეიძესთან და ზ. ... დღის წესრიგში იდგა მესხების ათი ოჯახის ჩამოსახლება საქართველოში. მ. კოსტავამ აღნიშნა, რომ ის იცნობს მესხების წარმომადგენლებს, შესაწყალე მათი ბიოგრაფია, ათივე ოჯახს შენარჩუნებული აქვს გვარი (...ძე) და ... ხაზი გაუსვა, რომ მათი ჩამოსახლება უნდა განხილულ იქნას, როგორც კონკრეტული შემთხვევა. იგი ეყრდნობა შეეხო საერთაშორისო სამართლის ნორმებსაც.

კამათში გამომსვლელები შეეხნენ ოზურგეთის რაიონში საკარმიდამო ნაკვეთების ნაკლებობას. იგრძნობოდა შეშფოთება, რომ ეს გახდება დასაწყისი არამარტო მესხების (მართლა მესხების?!) არამედ დეპორტირებული თურქების საქართველოს ტერიტორიაზე მასობრივი ჩამოსახლებისა.

საზღვარგარეთ

•ა შ შ. კონგრესმა გააკრიტიკა პრეზიდენტი ჯ. ბუში პოლონეთის მიმართ არასაკმარისი დახმარების გამო. პრეზიდენტმა აღნიშნა, რომ ის გააორმაგებს სურსათით მომარაგებას. რაც შეეხება ტექნიკურ პროგრესს, აქ საკმარისი დახმარება ეურხდება. მიმომხილველები აღნიშნავენ, რომ ეს არის სიფრთხილის პოლიტიკა და დამოკიდებულია პოლონეთში რადიკალური რეფორმების მიმდინარეობაზე. დღეისთვის მან აღუთქვა დახმარება ორმოცდაათი მილიონი დოლარის ფარგლებში.

•პ ო ლ ო ნ ე თ ი. პარლამენტმა დაამტკიცა მოზავეცკის მიერ წარდგენილი მთავრობა. მინისტრის 12 პორტფელი ერგო სოლიდარობის წარმომადგენლებს, 4 - კომუნისტებს, იმდენივე გაერთიანებულ გლეხთა პარტიას, 2 - დემოკრატიულ პარტიას, I - საგარეო საქმეთა მინისტრის წილად ხვდა უპარტიო კანდიდატს.

•შ ვ ე დ ე თ ი. შვედეთის მთავრობამ პოლონეთს დახმარების სახით გადაურიცხა სამასი მილიონი კრონი.

•გ დ რ. ქვეყნიდან გაქცეულთა რიცხვმა ათეულ ათასებს მიაღწია. ძირითადად ესენი არიან ახალგაზრდა კვალიფიციური კადრები, რომლებზეც დიდად არის დამოკიდებული აღმოსავლეთ გერმანიის არსებობა. ისინი მიეშურებიან გ ფ რ-ში. პოლიტიკური მიმომხილველები აღნიშნავენ, რომ ვერ ხედავენ ვერავითარ განსხვავებას აღმოსავლეთ და დასავლეთ გერმანიას შორის. მათი სიტყვები: „მოაცილე აღმოსავლეთ გერმანიას კომუნიზმი და დარჩება ერთი ხალხი" - უდაოდ სარწმუნოა.

ს ა რ ე დ ა ქ ც ი ო   კ ო ლ ე გ ი ა:

ვახტანგ ზენაიშვილი --- ლანჩხუთი, გვიმბლიაური, ტელ. 39-96

ლადო მენაბდე ---------- ოზურგეთი, შემოქმედი

მარინა ტოტოჩავა ------ ოზურგეთი, გურიანთა, ტელ. I-22

საგაზეთო მასალები შეგიძლიათ მოგვაწოდოთ სარედაქციო კოლეგიის წევრთა მისამართებზე.